

РЕШЕНИЕ

№ 4479

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 26.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПОПОВСКА, като разгледа дело номер **7632** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Съдебното производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е във връзка с подадена от Г. Т. В. жалба срещу Ревизионен акт № /08.02.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. – град и потвърден с Решение № 1054/19.07.2010 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата срещу РА, като въвежда и основание за неговата нищожност в частта на определеното задължение за 2005 г., поради наличието на Акт за прихващане или възстановяване, № 3881/05.05.2006 г. Заявява искане за присъждане на разноски за водене на делото и представя писмена защита.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОУИ” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение.

Като доказателства по делото са приобщени всички писмени такива, съдържащи се в административната преписка, както и допълнително представените от ответника. Прието е заключение на съдебносчетоводна експертиза и са изслушани показанията на двама свидетели.

Извършването на ревизия на Г. Т. В., в качеството му на физическо лице е възложено с издадена от началник на сектор „Ревизии”, Дирекция „Контрол” при ТД на НАП - С. Заповед № 904738/09.07.2009 г., изменена по отношение срока на ревизионното производство, и е за определяне на задължения по: чл. 35 от Закона за облагане

доходите на физическите лица (ЗОДФЛ -отм.) за периода: 01.01.2003 г. – 31.12.2006 г.; Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за периода от 01.07.2007 г. до 31.12.2008 г. След приключването ѝ е съставен Ревизионен доклад № 907584/04.01.2010 г., а на 08.02.2010 г. е издаден обжалваният в настоящото производство Ревизионен акт № /08.02.2010 г. от инспектор по приходите, определен със ЗОКО № К- 907584/05.01.2010 г. на органа, възложил ревизията. С ревизионния акт са определени задължения за: данък по ЗОДФЛ (отм.) за ревизирания период 2003 г. – 2006 г., вкл., в размер на общо 32 980, 93 лева и лихви върху тази сума – 11 542, 13 лева; данък по ЗДДФЛ за периода 2007 г. – 2008 г. – 20 157, 15 лева и лихви – 2 696, 71 лева.

Възраженията на оспорващия, така както са изложени подробно в жалбата и в писмената защита се свеждат до твърденията, че:

1. в частта за 2005 г. РА е нищожен, заради наличието на АПВ № 3881/05.05.2006 г. и отделно от това е незаконосъобразен в същата част;

2. като цяло актът е незаконосъобразен и необоснован, защото: неправилно е определено началното салдо за 2003 г.; неправилно са били изчислени разходите му за пътуване в чужбина;

3. неправилно са били определени и така наречените „парични потоци” за отделните години, предмет на ревизията, защото:

- за 2004 г. неправилно сумата от 88 161 лева - постъпления по банковата му сметка от трети лица е приета за допълнителен доход и с тази сума е увеличена годишната данъчна основа; не са били взети предвид като приходи изтеглени от него в брой от банкомати суми от общо 6 000 лева; един и същи заем от банка - 15 000 лева е приет като приход два пъти – на 31.05.2004 г. и на 24.06.2004 г.; като приход на 20.08.2004 г. е приета сума от 1 000 лева, вместо 2 000 лева, а приходът на дата 16.06.2004 г. е 2 650 лева, а не 2 600 лева;

- за 2005 г. неправилно сумата от 12 582, 58 лева - постъпления по банковата му сметка от трети лица е приета за допълнителен доход и с тази сума е увеличена годишната данъчна основа;

- за 2006 г. е неправилна констатацията за превишаване на разходите над приходите със 7 434, 94 лева, защото не е била отразена като приход сума от 9 000 лева, получена във връзка с договор и допълнително споразумение с [фирма]; неправилно е определена данъчната основа, защото не е спазен установения в ЗОДФЛ (отм.) ред;

- за 2007 г. неправилно, не по указания в чл. 17 ЗДДФЛ ред е определена годишната данъчна основа, чрез разделянето ѝ на осем части; не е посочен характера и източника за приетия в РА допълнителен доход; неправилно сумата от 9 651, 75 лева - постъпления по банковата му сметка от трети лица е приета за допълнителен доход и с тази сума е увеличена годишната данъчна основа, но не е посочен вида на дохода от стопанска дейност, както и реда, по който е определена данъчната основа;

- за 2008 г. неправилно сумата от 16 090 лева - постъпления по банковата му сметка от трети лица е приета за допълнителен доход и с тази сума е увеличена годишната данъчна основа.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност и след обсъждане на доказателствата и на доводите на страните, съответстващо на изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК формира следните правни изводи по същество.

Решение № 1054/19.07.2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С. е валидно, като

постановено в условията на чл. 156, ал. 7 ДОПК срок. Жалбата е процесуално допустима за разглеждане и по същество е частично основателна.

Предмет на обжалване е Ревизионен акт № /08.02.2010 г. като цяло. Приложими за случая са материалноправните разпоредби на отменения ЗОДФЛ, който е бил в сила за ревизираните периоди 2003 г. - 2006 г., на ЗДДФЛ, за периода на ревизията – 2007 г., 2008 г. и процесуалните норми на ДОПК.

По делото не е спорно, че: за жалбоподателя, като местно физическо лице е възникнало задължение да подаде годишни данъчни декларации за 2003 г. 2004 г., 2005 г., 2007 г. и такива са били подадени своевременно. Основният спор в настоящото съдебно производство е за правилността и законосъобразността на определените с РА размери на облагаемите основи за отделните години, включени в периода на ревизията, респ. за размера на задължението за данък.

I. По възражението за нищожност.

От съдържанието на представения от ответника АПВ № 3881/05.05.2006 г. (л. 251) се установява, че орган по приходите, за да възстанови надвнесен данък 86, 46 лева по подадената от Г. В. ГДД за 2005 г. е приел размер на данъчната основа за облагане – 7 600 лева, съответно - годишно данъчно задължение 1 284 лева. Този АПВ е влязъл в законна сила и ответникът не твърди обратното. Независимо от наличието на издаден данъчен акт, касаещ 2005 г., в обхвата на Заповед № 904738/09.07.2009 г. за възлагане на процесната ревизия е включен и данъчен период 2005 г. В крайна сметка с Ревизионен акт № /08.02.2010 г. задължението за 2005 г. е преразгледано и е определен нов размер на данъчна основа – 20 965, 17 лева, съответно нов размер на задължение за данък – 4 491, 64 лева. Увеличаването е в резултат, освен на обективно установени по време на ревизията, но недекларирани доходи от наем на недвижим имот, и от извода за недостиг на парични средства. След приспадане на вече внесен данък, за довносяне са определени с ревизионния акт 3 207, 64 лева.

Съобразявайки се с преобладаващата практика на ВАС и настоящият съдебен състав неколкратно е излагал доводи, че в случаи като процесния, наличието на издаден АПВ за определен данъчен период определя по – късно издадения РА за същия период като нищожен, тогава когато е постановен в ревизионно производство, което не е било възложено при наличие на условията и по реда на Раздел II от Глава шестнадесета ДОПК (чл.чл. 133, 134). Това е така, въпреки направените допълнения на нормата на чл. 129, ал. 3 ДОПК – ДВ, брой 108/2007 г., в сила от 19.12.2007 г. С допълнението бе дадена възможност, независимо от наличието на вече издаден АПВ, да може да бъде извършвана последваща ревизия. Законодателят не е придал изрично ретроактивно действие на новата разпоредба. Касае се за данъчна процесуална норма, която, при липсата на изрична друга преходна норма не може да действа с обратна сила. С други думи, допълненото ново изречение в текста на ал. 3, чл. 129 ДОПК не засяга случаите, при които, преди дата 19.12.2007 г. са били издадени АПВ. Да се приеме обратното означава различните субекти на правото да бъдат поставени при неравностойни условия и така да бъде легитимирана възможността за отклонение от принципа за стабилитет на административните актове, с които е било признато претендирано материално право. С оглед на това, за да разполагат с възможността да преразгледат данъчен период 2005 г., за който с АПВ № 3881/05.05.2006 г. вече са били признати претендирани права, ревизиращите е следвало задължително да приложат разпоредбите на чл. 133, чл. 134 ДОПК. При наличие на такива актове, установените правоотношения - признати права на прихващане или възстановяване, вследствие на

установени преди това задължения, могат да бъдат изменяни само по специално предвидения за това ред. В този случай, единствено компетентен да възложи ревизията е териториалният директор на ТД на НАП - С.. Заповедта за ревизията обаче е издадена от орган по приходите на длъжност „началник на сектор „Ревизии”, Дирекция „Контрол” при същата териториална дирекция. При положение, че заповедта за възлагане на ревизията за и за периода 2005 г. е издадена от орган по приходите, който не притежава материалната компетентност за това, ревизионният акт в частта, с която са установени задължения за данък по ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. се явява нищожен и в тази част жалбата е основателна.

II. Относно възраженията по т.т. 2, 3, така както са обобщени по – горе.

За останалите данъчни периоди – 2003 г., 2004 г., 2006 г., 2007 г. и 2008 г. жалбоподателят не твърди да са издавани АПВ и в тази част Ревизионен акт № /08.02.2010 г. е валиден. За преценяване на неговата законосъобразност и обоснованост от значение са и приетите заключения на счетоводната експертиза, чиито констатации Съдът възприема като цяло.

Ревизионният доклад, акта и решението на ответника не съдържат подробни изложения по същество, на мотивите, довели до определяне на допълнителни данъчни задължения за оспорвания, както и анализ на доказателствата, изследвани по време на ревизията. Мотиви в този смисъл може да бъдат изведени, чрез проучване на приложените таблици и от съдържанието на решението на ответника. Съдържанието на доклада и на акта създава впечатлението, че предварителната нагласа е била ревизията да бъде извършена по реда на чл. чл. 122 - 124 ДОПК, но е преценено, че тази възможност не може да бъде използвана. Така, от една страна допълнителните задължения за данък са мотивирани въз основа на обективни данни за получени доходи от наем, които не са били декларирани с ГДД изцяло. От друга страна, съставени са таблици за движението на паричния поток (съпоставяне между приходи и разходи) и са направени изводи за превишаване на разходите над приходите. Изводите са се отразили съществено на размерите на данъчните задължения за отделните данъчни периоди, тъй като последователно в т. нар. „парични потоци” са включвани суми, отразявани в салдото на предходния период като недостиг на парични средства. Определянето на задължения по този начин обаче, е характерно и присъщо само за ревизионно производство, проведено по специалния ред, когато е налице едно от седемте (т.т. 1-7), изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 122 ДОПК обстоятелства, след изследване на тези, очертани в ал. 2. Касае се за възможност да бъде извършено облагане тогава, когато необходимите за установяването на данъчните задължения данни, с оглед изискванията на ЗОДФЛ (отм.) ЗДДФЛ не са налице. За това този способ по същество предвижда и особени процесуални правила (чл. 122, чл. 123, чл. 124 ДОПК), целящи да бъде преодоляна фактическата невъзможност за обективно (въз основа на писмени доказателства) установяване на данъчни задължения. Разбира се, преминаването към този ред на облагане не е задължително и преценката е на компетентния орган по приходите. За да премине към установяване на задължение за облагане по специалния ред, в тежест на органа по приходите е да установи обективното наличие на особен случай, да обоснове това и да го подкрепи със съответните доказателства. За да е възможно констатациите на РА да се ползват с материална доказателствена сила (до доказване на противното), на основание чл. 124, ал. 2 ДОПК наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 следва да е подкрепено от събраните доказателства. Тъй като ревизията е извършена по общия ред, установената с чл. 123, ал. 1 и чл. 124, ал. 2 ДОПК презумпция не е приложима за

случая.

Редът за определяне на данъчната основа за облагане на доходите на физическите лица е регламентиран в Глава пета на ЗОДФЛ (отм.) и в чл. 17 ЗДДФЛ. Прилагането на общия ред за облагане, чрез смесването и използването на обективно налични данни и на данни за приходи и разходи, които са определени по аналогия, е недопустимо. Самото наличие на изготвени таблици за „парични потоци”, в които са включени данни за реализирани приходи и данни за разходи, вкл. такива за „годишен потребителски разход за лице” и за пътувания в чужбина сочи на определяне на облагаемата данъчна основа по аналогия, независимо, че ревизиращият орган не е обективизирал волята си да използва този процесуален ред, като не е уведомил лицето (чл. 124, ал. 1 ДОПК). По този начин основите за облагане с данък за процесните години са били определени неправилно.

За разпределянето на доказателствената тежест в производството по съдебно обжалване на РА са приложими и общите разпоредби на ГПК, съответно на АПК. Чл. 154, ал. 1 ГПК задължава всяка от страните да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, а чл. 170, ал. 1 от АПК определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Задължението на Съда (чл. 160, ал. 1 ДОПК) да извърши всичко онова, което не са направили органите със специална компетентност, както и забраната на чл. 160, ал. 4 ДОПК да приложи ал. 3 налага анализ на правилността (от гледна точка законосъобразност и обоснованост с доказателства) на заключението за недостиг на парични средства.

1. За доходи през 2003 г. лицето е подало данъчна декларация, но ревизиращите са установили наличие и на доход от отдаване под наем на недвижим имот – 291, 71 лева, който не е бил деклариран. Определяйки задължението за данък ревизиращите неправилно (предвид изложените по – горе доводи) са включили и определената след съпоставяне приходи/разходи като недостиг сума от 7 907, 07 лева, поради което са определили допълнително задължение за „довнасяне” на данък за 2003 г. – 2 386, 26 лева. Макар да не е изтъкнато изрично в мотивите на РА, защо е направено, това е видно от приложенията към него – таблица на л. 97 от делото, както и от останалите таблици, касаещи другите ревизирани периоди. Допълнителното задължение е определено, след като е прието, че (таблица на л. 94) през 2002 г., прехождаща началото на периода на ревизията лицето е получило доходи от трудово правоотношение с Агенция „Митници” и е ползвало кредит от банка. Разликата между приходите и разходите му за 2002 г. – 14 938, 18 лева е приета за начално салдо за 2003 г. Съпоставяйки по – нататък приходите и разходите за 2003 г. ревизиращите са приели недостиг в края на годината (превишаване на разходите) в размер на 7 907, 07 лева. С жалбата са представени доказателства (л.л. 46-52), че през 2000 г. жалбоподателят е разполагал с получена чрез [фирма] сума по застрахователна полица с „Б.” – 18 591 лева. Тези доказателства не са били взети предвид при ревизията и не бяха оспорени от представителя на ответника, но Съдът не счита за доказано твърдението на жалбоподателя, че сумата от 18 591 лева, която е получил като застрахователно обезщетение през 2000 г. е била неизползвана до 2003 г. и е разполагал с нея през същата година. За несъмнено може да бъде прието само, че е получил паричните средства, но липсата на други преки и/или косвени доказателства за това, че са били на

негово разположение и през 2003 г. не дава основание те да бъдат включени в сумата на началното салдо.

Според заключението на вещото лице (л. 436) общата годишна данъчна основа за 2003 г. (без да е отчетена констатацията на РА за недостиг на парични средства) е в размер на 14 925, 21 лева, а данъкът е 3 668, 32 лева, от които, след приспадане на авансово удържания и на внесения остава задължение за 84, 52 лева. С РА за 2003 г. е определено задължение за довносяне – 2 386, 26 лева, въз основа на данъчна основа от 22 862, 28 лева, за която вече се каза, че е била неправилно определена. В тази част оспореният РА следва да бъде частично отменен за данъкът от 2 386, 26 лева до размер на данъка 84, 52 лева. Жалбата е частично основателна. Възражението, че ревизиращите неправилно са приели разходи за пътуване до Гърция и С. 273 лева, вместо 204 лв. е основателно, но разликата не се отразява на крайния резултат, предвид наличието на вече изтъкнатото основание за изменение на РА в частта за 2003 г.

2. В частта за 2004 г., съобразявайки заключението на експертизата Съдът приема, че жалбоподателят не дължи данък. В тази част жалбата е основателна.

С РА (на л. 84 от делото) е определена данъчна основа 107 886, 29 лева, като е прието наличие на „установени допълнителни доходи, съгласно чл. 26 ЗОДФЛ (отм.)” в размер на 88 161, 02 лева, за които е отбелязано в скоби: „приложена справка”. В РА липсват каквито и да било мотиви, които да дават на Съда възможност да разбере, как са формирани тези допълнителни доходи. Яснота в това отношение внася самият жалбоподател и решението на директора на Дирекция „ОУИ” – С.. Касае се за постъпили по банковата сметка суми от физически лица, оформени като заеми, които впоследствие жалбоподателят е върнал, чрез нареждане на преводи от сметката си. Липсват мотиви, защо издателят на РА е приел постъпленията като приход, но не ги е приел като разход, както и дали в случая не се касае единствено за банкови трансфери, целящи оправдаване произхода на средствата. Договорът за заем е реален договор и поражда действие след предаване на заместимите вещи - пари. За действителността му не е необходимо да бъде доказвано наличие на основание за сключването или специална цел и писмената форма не е условие за доказване, но тогава, когато такъв договор се противопоставя в писмена форма за целите на извършвана данъчна ревизия, лицето което черпи от това благоприятни правни последици следва да докаже, чрез допустимите от ДОПК доказателствени средства реалното получаване на сумите, отразени в договора. При липсата на достоверна дата на договорите и на разписките, за да бъдат приети те за действителни е необходимо да бъде доказано реално предоставяне на сумите, като родово заместими вещи. В облигационните отношения между физически лица това обстоятелство може да бъде установено с голяма степен на достоверност, чрез удостоверяване на валидна дата на предаване на вещите (пари), което е възможно да бъде постигнато например чрез договор с нотариална заверка на подписите, съдържащ изрично изявление за предаване/получаване на уговорената сума. Допустимо доказателство е и такова, удостоверяващо движение на заетите парични средства по банкови сметки на заемодателя или на заемателя. В тази връзка Съдът счита, че от страна на оспорващия не бе доказано по несъмнен

начин реалното получаване на сумите по представените договори за заем и разписките към тях. Този извод обаче не променя вече заявеното по – горе становище за незаконосъобразност на РА. В таблицата – приложение (л. 104) за 2004 г. са определени приходи общо 280 927, 97 лева и разходи – 203 811, 76 лева, като разликата между тях – 77 116, 21 лева е посочена като начално салдо и за 2005 г. В допълнителното заключение (л.л. 471-474) вещото лице идентифицира разликите между данните от РА и таблиците – приложения към него, с резултатите, отразени в първоначалното заключение на експертизата. Видно е, че като са направили опити да определят парични потоци ревизиращите са допуснали грешки, приемайки за приход на 31.05.2004 г. 15 000 лева кредит от Б. ДСК (л. 100 от делото) и втори път същата сума по договор за кредит, като приход, реализиран 24.06.2004 г. (л. 101-горе). Освен това не са включили като данни за определяне на паричните потоци изтеглени в брой суми от банкомати, за което са налице по делото писмени доказателства – извлечения от картова сметка (стр.стр. 164, 163, 207, 251-254 от папка – приложение № 3). Това е довело също до неправилно определяне на данъчната основа за 2004 г. и РА подлежи на отмяна в частта за 2004 г.

3. За 2006 г. ревизираното лице не е подало ГДД и органите по приходите са определили задължението му (данъчна основа – 16 379, 82 лв. и данък за довносяне – 1 820, 31 лв.) отново чрез приложимите за ревизия по реда на чл. 122 и сл. ДОПК способи, приемайки недостиг на парични средства – 7 434, 94 лева, след съпоставяне в таблица (л. 111) на приходите и разходите. Неточното определяне на

паричния поток и невключването на предоставена в заем от [фирма] сума от 9 000 лева е причина за неправилното определяне на данъчната основа. В настоящото съдебно производство жалбоподателят представи доказателства (л.л.457-470), проверени и от вещото лице и неоспорени от ответника. Съдът приема същите за достатъчни да установят, че дори способът на паричния поток да беше приложен законосъобразно, не се установява недостиг на парични средства. Така, за 2006 г. жалбоподателят не дължи данък, защото установените като получени доходи от служебно правоотношение не са предполагали подаването на данъчна декларация по ЗОДФЛ (отм.) и жалбата се явява основателна.

4. За 2007 г. Съдът приема, че жалбоподателят дължи да „довнесе” данък в размер на 5 058, 81 лева, след като е подал ГДД и авансово му е бил удържан данък в размер на 2 471, 31 лева (експертизата, л. 436 и л. 472 – допълнителното заключение), доколкото не твърди да е направил това до датата на последното съдебно заседание.

Ревизиращите са приели наличие на допълнителни доходи (9 651, 75 лева преводи от физически лица) и недостиг на 10 447, 47 лева, като са увеличили данъчната основа с 20 099, 22 лева и са определили данък за довносяне – 9 892, 62 лева. Отново, за това, как е определена данъчната основа може да се съди само по таблицата – приложение към РА. Жалбоподателят направи опит да

докаже произхода на тези средства, чрез показанията на разпитаните свидетели – П. Г. Н. и И. И. С.. Съдът не кредитира показанията, тъй като твърденията им не са конкретни и не се подкрепят от други доказателства. Независимо от това, предвид вече изложеното по – горе и в тази част РА е необоснован, понеже задължението е определено по аналогия – способ, приложим единствено в производство за ревизия при особен случай, каквато не е била проведена. В частта за 2007 г. ревизионният акт подлежи на отмяна за сумата от 9 892, 62 лева, представляваща определен за довносяне данък по ЗДДФЛ, до размер на задължението – 5 058, 81 лева.

5. За 2008 г. не е подадена годишна данъчна декларация по ЗДДФЛ. Задълженията за „довносяне” на данък (1 649, 51 лева) са определени с РА, след като е изчислена данъчна основа от 29 598, 19 лева. Изводът за неправилно определено задължение за 2008 г. не се разколебава от изложените по – горе мотиви за недоказаност на твърдението на оспорващия, че е предавал „на ръка” суми на физически лица, които да ги внасят от негово име като погасяване на задължение за кредит. И по отношение на този ревизиран период е използван методът на определяне на паричен поток, който е бил установен в резултат на изначално неправилно определена наличност, респ. неправилно определено начално салдо. Порокът се е отразил като цяло на правилността на определената данъчна основа. Видно от заключението на експертизата, данъчната основа е 13 508, 19 лева и представлява размерът на получени възнаграждения от служебно правоотношение, като след приспадане на авансово удържания данък (10 %) задължението на жалбоподателя е да внесе още 40, 5 лева. В частта за 2008 г. РА подлежи на отмяна до размера на установеното от експертизата задължение за данък по ЗДДФЛ – 40, 5 лева.

В заключение Съдът приема, че оспореният ревизионен акт е нищожен в частта на определеното задължение за данък по ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г., тъй като ревизията в тази част е възложена от орган по приходите, който не е разполагал с материална компетентност да стори това, предвид наличието на влязъл в сила АПВ № 3881/2006 г. В частта за ревизираните периоди: 2003 г., 2004 г., 2006 г. 2007 г., 2008 г. ревизионният акт е незаконосъобразен и необоснован, защото не са спазени материалноправните разпоредби на ЗОДФЛ (отм.) и на ЗДДФЛ, касаещи определяне на данъчната основа за облагане с данък. Извършено е недопустимо смесване на двата режима за определяне на данъчната основа – по реда на специалните закони и по реда на чл. 122 и сл. ДОПК.

Така очертаният изход на съдебния спор определя заявената от адвоката - пълномощник на жалбоподателя претенция за присъждане на разноски като основателна. Ответникът дължи да възстанови направените от подателя на жалбата разноски (внесена държавна такса – 50 лв.; такса за призоваване на свидетели – 60 лв.; депозит за вещо лице – 400 лв.; заплатено възнаграждение на един адвокат – 1 300 лв.), съразмерно на уважената част от жалбата, в размер на 1 810 лева. За определяне размера на разноските Съдът не включва в сумата на обжалвания интерес на жалбоподателя размерите на установения в настоящото

решение дължим данък.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН по жалбата на Г. Т. В. Ревизионен акт № /08.02.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. – град **В ЧАСТТА** на определеното за 2005 г. задължение за данък по ЗОДФЛ (отм.), в размер на 3 207, 64 лв. (три хиляди, двеста и седем лева и 64 ст.).

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № /08.02.2010 г. В ЧАСТТА на определените задължения за данък по ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г. и за 2006 г.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № /08.02.2010 г. В ЧАСТТА на определените задължения за 2003 г., за 2007 г. и за 2008 г., като **ОПРЕДЕЛЯ ЗАДЪЛЖЕНИЯ** за данък по ЗДФЛ за: **2003 г.** – 84, 52 лв. (осемдесет и четири лева и 52 ст.); **2007 г.** – 5 058, 81 лв. (пет хиляди, петдесет и осем лева и 81 ст.); **2008 г.** – 40, 5 лв. (четиридесет лева и 50 ст.).

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., при ЦУ на НАП да заплати на Г. Т. В. – ЕГН: , с адрес: [населено място], [улица], № 2, етаж 6 разноси по делото и възнаграждение за едни адвокат, в размер общо на 1 810 лв. (хиляда и осемстотин и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: